24/09/2020

Η Αγία Θέκλα, η παμμακάριστος και πανεύφημος πρωτομάρτυς

/ Βίοι Αγίων

Η πλούσια ιεραποστολική δράση του ουρανοβάμονος Αποστόλου των Εθνών Παύλου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσουν το σωτήριο μήνυμα του Ευαγγελίου του Χριστού άνδρες και γυναίκες που σαγηνεύτηκαν από το σταυροαναστάσιμο κήρυγμά του και αναδείχθηκαν κατόπιν πύρινοι κήρυκες της χριστιανικής διδασκαλίας. Α**νάμεσα στις αγιασμένες μορφές που εγκολπώθηκαν τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό μέσα από τη διδασκαλία του μεγάλου κήρυκος και ευαγγελιστού της χριστιανικής αλήθειας, Αποστόλου Παύλου, είναι και η τιμώμενη από την Ορθόδοξη Εκκλησία μας στις 24 Σεπτεμβρίου πρωτομάρτυς και ισαπόστολος του Χριστού αγία Θέκλα, η «τοῦ Παύλου συνέκδημος, ὡς καθαρά τήν ψυχήν, καί πρώταθλος πέφηνας, ἐν γυναιξίν εὐκλεῶς», όπως υμνείται μέσα από το απολυτίκιό της**.

Περί τα μέσα του 1ου μ.Χ. αιώνα και κατά τη διάρκεια της πρώτης αποστολικής του περιοδείας ο Απόστολος Παύλος έφτασε από την Αντιόχεια στο Ικόνιο της Μικράς Ασίας για να κηρύξει το Ευαγγέλιο του Χριστού. Στην περιοδεία του αυτή τον συνόδευαν ο Δήμας και ο Ερμογένης, οι οποίοι προσποιούνταν ότι είναι ευσεβείς, στην πραγματικότητα όμως διακρίνονταν για την πονηρία και την υποκρισία τους. Στο Ικόνιο ο Παύλος φιλοξενήθηκε μαζί με τους δύο συνοδούς του στο σπίτι του ευσεβούς Ονησιφόρου, ο οποίος τον υποδέχθηκε στην πόλη με ιδιαίτερο σεβασμό και αγάπη, ενώ μέσα από την ειρωνική συμπεριφορά των δύο συνοδών του αντιλήφθηκε αμέσως τον πονηρό τρόπο σκέψης τους. Τ**ο σπίτι του Ονησιφόρου μετατράπηκε σύντομα σε χώρο διδασκαλίας του λόγου του Θεού και πλήθος ανθρώπων συνέρρεε εκεί για να ακούσει το κήρυγμα του θεηγόρου Αποστόλου**. **Από το Ικόνιο της Μικράς Ασίας καταγόταν όμως και η Θέκλα, η μετέπειτα ένδοξος πρωτομάρτυς και ισαπόστολος του Χριστού, η οποία ήταν κόρη ειδωλολατρών και συγκεκριμένα κάποιου ευγενούς ανδρός που το όνομά του παραμένει άγνωστο και της Ελληνίδος Θεοκλείας**

. Παράλληλα σε ηλικία δεκαοχτώ ετών αρραβωνιάστηκε μ’ έναν νέο, ονόματι Θάμυρι. Ακούγοντας η πάνσεμνος Θέκλα από ένα παράθυρο τους γλυκύτατους και θεόπνευστους λόγους του μακαρίου Παύλου, σαγηνεύτηκε τόσο πολύ από το μεγαλείο της χριστιανικής πίστεως, ώστε επί τρία ολόκληρα μερόνυχτα άκουγε με θαυμασμό και ευχαρίστηση το κήρυγμα για τον Ιησού Χριστό, λησμονώντας ακόμη και να φάει και να πιεί νερό.

Η απρόσμενη αυτή αλλαγή στη συμπεριφορά της Θέκλας ανησύχησε τη μητέρα της, η οποία ενημέρωσε αμέσως τον αρραβωνιαστικό της, τον Θάμυρι, ζητώντάς του να πάει αμέσως στο σπίτι του Ονησιφόρου, όπου ο Απόστολος Παύλος κήρυττε το Ευαγγέλιο του Χριστού, προκειμένου να την πείσει να επιστρέψει στο σπίτι της. Η Θέκλα όμως έμεινε σταθερή και ακλόνητη στην απόφασή της να γίνει νύμφη του Χριστού και να διαφυλάξει την παρθενία της. **Μάλιστα παρά τις απειλές του αρραβωνιαστικού της παρέμεινε προσηλωμένη στο κήρυγμα του ουρανοβάμονος Αποστόλου. Τότε ο Θάμυρις εξοργίστηκε για την επιμονή και προσκόλλησή της στη διδασκαλία του Παύλου και αποφάσισε να τον εκδικηθεί.** Μόλις οι δύο πανούργοι συνοδοί του Παύλου, ο Δήμας και ο Ερμογένης, αντιλήφθηκαν την οργή και την αγανάκτησή του, τον ενημέρωσαν ότι ο Παύλος διδάσκει ότι όποιος διαφυλάσσει την παρθενία του, μένει αθάνατος. Έτσι με τον λόγο του αυτό παροτρύνονται οι γυναίκες να μένουν παρθένες και να χωρίζουν από τους άνδρες τους. Γι’ αυτό και οι δύο μιαροί συνοδοί του Παύλου παρότρυναν τον Θάμυρι να διαβάλλει τον θεόπνευστο Απόστολο στον ηγεμόνα της πόλεως, ώστε να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Μ’ αυτόν τον τρόπο θα φοβόταν η Θέκλα και θα αναγκαζόταν να επιστρέψει στον αρραβωνιάστικό της. Έτσι ο εξαγριωμένος Θάμυρις εισέβαλε στο σπίτι του Ονησιφόρου και οδήγησε διά της βίας τον Παύλο στον ηγεμόνα, ο οποίος έδωσε την εντολή να τον φυλακίσουν για μερικές ημέρες μέχρι να δικαστεί.

Μόλις πληροφορήθηκε η Θέκλα τα συμβάντα, αποφάσισε πυρπολούμενη από θείο έρωτα να μαρτυρήσει για την αγάπη του Χριστού. Γι’ αυτό και πήγε στη φυλακή και αφού πλησίασε τον δεσμοφύλακα, του έδωσε όλα τα χρυσά της κοσμήματα με την υπόσχεση να της επιτρέψει να επισκεφθεί τον Παύλο. Ο δεσμοφύλακας την άφησε και τότε η Θέκλα κατηχήθηκε από τον θεηγόρο Απόστολο στον θησαυρό της χριστιανικής πίστεως, γενόμενη ένθερμος ακόλουθος του λόγου του Θεού.

Όταν όμως άρχισε ο Θάμυρις να την αναζητά, την ανακάλυψε κατόπιν πληροφοριών από κάποιον δούλο μέσα στη φυλακή και μάλιστα καθισμένη μπροστά στα πόδια του Αποστόλου Παύλου. Το όλο θέαμα τον εξόργισε σε τέτοιο βαθμό, ώστε αποφάσισε να συγκεντρώσει τον όχλο και να πάει στον ηγεμόνα, ζητώντας την παραδειγματική τιμωρία τόσο του Παύλου όσο και της Θέκλας. Έτσι κατ’ εντολήν του ηγεμόνα οδηγήθηκαν και οι δύο ενώπιόν του. **Ο Παύλος αφέθηκε ελεύθερος, αφού πρώτα μαστιγώθηκε ανελέητα, κατόπιν δε αναγκάσθηκε να διωχθεί από το Ικόνιο. Για τη Θέκλα όμως δόθηκε η εντολή να καεί στη μέση του θεάτρου, για να φοβηθούν οι υπόλοιπες γυναίκες και να μην εγκαταλείπουν τους άνδρες τους**

. Η τιμωρία μάλιστα αυτή επελέγη με την προτροπή της ίδιας της μητέρας της που εξαγριώθηκε από την προσήλωση της κόρης της στον Παύλο.

Σ’ αυτή την κρίσιμη στιγμή η ενάρετος και πάνσεμνος νύμφη του Χριστού Θέκλα ενισχύθηκε ψυχικά από την παρουσία του Κυρίου, ο Οποίος με τη μορφή του Παύλου κάθισε ανάμεσα στον όχλο που είχε συγκεντρωθεί στο θέατρο. Μόλις ενθαρρύνθηκε από τη θεόσταλτη αυτή παρουσία, είδε τον Κύριο να ανεβαίνει στους ουρανούς. Το γεγονός αυτό την έκανε να βεβαιωθεί τόσο για την αυθεντικότητα της διδασκαλίας του Παύλου όσο και για την ακράδαντη αλήθεια που εμπεριέχεται στους θεόπνευστους λόγους του. Έτσι οπλισμένη με αξιοθαύμαστο θάρρος και ανείπωτη χαρά πορευόταν προς το μαρτύριο προς δόξαν του ονόματος του Κυρίου μας. **Μόλις έβαλαν φωτιά και τη γύμνωσαν, ο ηγεμόνας κυριεύτηκε από βαθιά λύπη, αντικρίζοντας την απερίγραπτη ομορφιά της νεαρής κοπέλας. Η Θέκλα όμως έμεινε ακλόνητη στην πίστη της και προσευχόταν αδιάλειπτα στον Νυμφίο Χριστό.** Η παρουσία και η θαυματουργική Του επέμβαση δεν άργησε να φανεί, αφού ισχυρές βροντές και αστραπές γέμισαν τον ουρανό, ενώ στη συνέχεια η ισχυρότατη βροχόπτωση σε συνδυασμό και με το χοντρό χαλάζι έσβησαν τη φωτιά. Παράλληλα πολλοί που είχαν έρθει στο θέατρο για να παρακολουθήσουν την τιμωρία της «ἄνομης» Θέκλας, βρήκαν ακαριαίο θάνατο.

Μετά τη διάσωσή της διά της πανσθενουργού χάριτος του Θεού ενδύθηκε το ιμάτιο της και αναζήτησε τον Παύλο, ο οποίος μαζί με τον Ονησιφόρο και την οικογένειά του είχαν καταφύγει σ’ έναν παλιό τάφο. Εκεί κρύβονταν χωρίς τροφή επί τρεις ολόκληρες ημέρες για να αποφύγουν τη σύλληψη. Όμως η έλλειψη τροφής ανάγκασε τον Παύλο να πουλήσει το πανωφόρι του προκειμένου να αγοράσει με τα χρήματα ψωμί. Γι΄αυτό και έστειλε ένα παιδί του Ονησιφόρου στην αγορά. Εκεί το νεαρό παιδί συνάντησε έκπληκτο τη Θέκλα, αφού πίστευε ότι είχε ριχθεί στη φωτιά και δεν ζούσε πλέον. Αφού βεβαιώθηκε για την ύπαρξή της, την οδήγησε στο μυστικό καταφύγιο του Παύλου, ο οποίος προσευχόταν όλο αυτό το διάστημα για τη σωτηρία της. Η συνάντηση του Παύλου με τη Θέκλα δημιούργησε ατμόσφαιρα απερίγραπτης πνευματικής αγαλλίασης, ενώ η Θέκλα ζήτησε από τον Παύλο να της κόψει τα μαλλιά και να φορέσει ανδρικά ενδύματα για να γίνει πιστή και αχώριστη συνοδοιπόρος στις ιεραποστολικές του περιοδείες. Ο Παύλος όμως αρνήθηκε μία τέτοια πρόταση, διότι πίστευε ότι λόγω της ομορφιάς της θα

κινδύνευε να αντιμετωπίσει πειρασμό, ο οποίος θα ήταν πολύ χειρότερος από τον πρώτο. Του ζήτησε όμως να τη σταυρώσει για να την ενισχύσει η χάρις του Θεού, ώστε να αντιμετωπίσει κάθε δυσκολία και κάθε πειρασμό.

Στο μεταξύ ο Ονησιφόρος με την οικογένειά του επέστρεψε στο Ικόνιο, ενώ ο Παύλος με τη Θέκλα αναχώρησαν για την Αντιόχεια. Φτάνοντας εκεί συναντήθηκαν με τον πρώτο άρχοντα της πόλεως, τον Αλέξανδρο, ο οποίος διακρινόταν για την πανουργία και την ανήθικη ζωή του. Μόλις αντίκρισε τη Θέκλα, κυριεύτηκε από ισχυρή ερωτική έλξη. Γι’ αυτό τη ζήτησε για σύζυγό του από τον Παύλο, με την υπόσχεση ότι θα του δώσει ως αντάλλαγμα το χρηματικό ποσό που θα επιθυμούσε. Μάλιστα ο Αλέξανδρος την άρπαξε και άρχισε να τη φιλάει στη μέση του δρόμου μπροστά στον κόσμο. Η πάνσεμνος κόρη δεν έχασε το θάρρος και την ψυχραιμία της και αφού απέρριψε την προκλητική και ξεδιάντροπη πρότασή του, του έσχισε το πανωφόρι του και έριξε από το κεφάλι του το στέμμα που φορούσε. Η στάση αυτή της Θέκλας γελοιοποίησε τον Αλέξανδρο, ο οποίος

εξοργισμένος την απείλησε ότι εάν δεν συμμορφωθεί στην επιθυμία του, θα τη διαβάλλει στον ανθύπατο και θα του ζητήσει να τη θανατώσουν. Η Θέκλα έμεινε όμως σταθερή και ακλόνητη στην επιλογή της να έχει Νυμφίο τον Ιησού Χριστό. Το γεγονός αυτό είχε ως συνέπεια να κατηγορηθεί στον ανθύπατο ως ιερόσυλος και να δοθεί η εντολή να ριχθεί στα άγρια σαρκοφάγα θηρία.

Μέχρι όμως να εκτελεσθεί η ποινή, η Θέκλα ζήτησε να την παραδώσουν σε μία ενάρετη γυναίκα για να τη διαφυλάξει καθαρή και αμόλυντη για τρεις ημέρες. Ο ανθύπατος την παρέδωσε τότε στην Τρύφαινα, η οποία πρόσφατα είχε χάσει την κόρη της, τη Φαλκονίλλα. Μάλιστα την περιέβαλε με τέτοια αγάπη και στοργή, ώστε την είχε σαν κόρη της. Όταν έφτασε η κρίσιμη στιγμή, ρίχθηκε δεμένη η Θέκλα στα άγρια θηρία. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και μία άγρια λέαινα, η οποία αντί να επιτεθεί στην αγία, δεν την πείραξε καθόλου. Τότε ο όχλος που παρακολουθούσε έκπληκτος το ανεξήγητο αυτό φαινόμενο, θεώρησε ότι η καταδίκη της Θέκλας ήταν άδικη, ενώ η Τρύφαινα πήρε τη Θέκλα και την οδήγησε στο σπίτι, όπου φιλοξενείτο. Μάλιστα η ενάρετη αυτή γυναίκα είδε στον ύπνο της την κεκοιμημένη κόρη της να της λέει να έχει τη Θέκλα ως μονάκριβο και αγαπημένο της παιδί, παρακάλεσε δε τη μητέρα της να ζητήσει από τη Θέκλα να προσευχηθεί στον Κύριο για να την αναπαύσει μεταξύ των Δικαίων, όπως και έπραξε με μεγάλη προθυμία. Ο ανθύπατος όμως ήρθε στο σπίτι, όπου φιλοξενείτο η Θέκλα και απαίτησε από την Τρύφαινα να τη στείλει για να θανατωθεί. Η Τρύφαινα αρνήθηκε να παραδώσει τη νέα της κόρη, αλλά εστάλησαν στρατιώτες και την πήραν με τη βία. Τότε η ενάρετη γυναίκα που επέδειξε τόση αγάπη και ευσπλαχνία στη Θέκλα, άρχισε να κλαίει και να οδύρεται, λέγοντας ότι μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα θα συνοδεύσει στον τάφο τη δεύτερη αγαπημένη κόρη της. Έτσι η Θέκλα οδηγήθηκε και πάλι στα άγρια θηρία, αλλά με τη χάρη του Θεού έμεινε και πάλι αβλαβής. Το γεγονός προκάλεσε απόγνωση και οργή και τότε αποφασίστηκε να τη ρίξουν σε μία λίμνη με άγριες φώκιες για να την κατασπαράξουν. Η αγία όμως προσευχήθηκε στον Κύριο και μπαίνοντας μέσα στο νερό της λίμνης, έλαβε διά της χάριτος του Κυρίου το Άγιο Βάπτισμα, ενώ η επέμβαση του Θεού ήταν καταλυτική, αφού αστραπές του ουρανού έπεσαν με τη μορφή φωτιάς στις φώκιες και τις έκαψαν. Η εκ νέου ανεπιτυχής προσπάθεια θανάτωσης της αγίας εξόργισε και πάλι τον Αλέξανδρο, ο οποίος διέταξε τον ανθύπατο να ρίξει τη Θέκλα σε δύο άγριους ταύρους, αλλά και πάλι η χάρις του Θεού την προστάτευσε. Βλέποντας η Τρύφαινα τις συνεχιζόμενες αποτρόπαιες προσπάθειες θανάτωσης της Θέκλας, έπεσε κάτω λιπόθυμη, γεγονός που τρομοκράτησε τον Αλέξανδρο και τον ανθύπατο, επειδή η Τρύφαινα ήταν συγγενής του Καίσαρα. Στην περίπτωση μάλιστα που πληροφορείτο ο Καίσαρας τα συμβάντα, θα μπορούσε να τους τιμωρήσει. Γι' αυτό και ο ανθύπατος κάλεσε τη Θέκλα για να του εξηγήσει τα δυσερμήνευτα που συμβαίνουν. Τότε η αγία

ομολόγησε με παρρησία την πίστη της στον Ιησού Χριστό, ο Οποίος είναι ο μόνος αληθινός Θεός που προστατεύει όποιον Τον πιστεύει και Τον ομολογεί. Μόλις άκουσε αυτά ο ανθύπατος, διέταξε να την αφήσουν ελεύθερη.

Κατόπιν η Θέκλα αναχώρησε για τα Μύρα της Λυκίας, επειδή είχε πληροφορηθεί ότι εκεί βρίσκεται ο Απόστολος Παύλος. Κατά τη συνάντηση τους ο ουρανοβάμων Απόστολος της είπε ότι την άφησε μόνη για τη δική της πνευματική ωφέλεια, αφού έπρεπε να μάθει να στηρίζεται αποκλειστικά στον Κύριο και τη δύναμή Του και όχι στη δική του συμπαράσταση και βοήθεια. Μάλιστα την πνευματική αυτή ωφέλεια ομολόγησε και η ίδια η αγία, η οποία χάρη στον Κύριο υπέμεινε τόσα βασανιστήρια, αλλά και διαφύλαξε την καθαρότητα της ψυχής και του σώματός της. Κατόπιν ο Παύλος την προέτρεψε να επιστρέψει στην πατρίδα της, το Ικόνιο της Μικράς Ασίας, όπως και έπραξε. Φτάνοντας εκεί επισκέφθηκε τον Ονησιφόρο στο σπίτι του, αλλά και τον τάφο έξω από την πόλη, όπου είχαν καταφύγει παλαιότερα ο Παύλος και ο Ονησιφόρος. Παράλληλα προσευχήθηκε για να την καθοδηγήσει ο Κύριος στην πορεία που έπρεπε να ακολουθήσει. Στο μεταξύ πληροφορήθηκε τον θάνατο του άλλοτε μνηστήρα της, του Θάμυρι, ενώ η προσπάθεια της να διδάξει τον λόγο του Θεού στη ειδωλολάτρισσα μητέρα της, τη Θεόκλεια, υπήρξε άκαρπη και αναποτελεσματική.

Κατόπιν καθ’ υπόδειξη του Κυρίου κατευθύνθηκε από το Ικόνιο στη Σελεύκεια που βρίσκεται στον ποταμό Ορόντη και από εκεί ανέβηκε στο βουνό Καλαμών που βρίσκεται στην πόλη Μααλούλα της Συρίας. Σ’ αυτό το βουνό ανακάλυψε ένα σπήλαιο, στο οποίο εγκαταβίωσε για πολλά χρόνια, αντιμετωπίζοντας ποικίλους δαιμονικούς πειρασμούς, τους οποίους κατενίκησε με την πανσθενουργό χάρη του Κυρίου. Η φωταυγής ασκητική της παρουσία στο σπήλαιο άρχισε στο μεταξύ να προσελκύει ολοένα και περισσότερες γυναίκες που την επισκέπτονταν για να ωφεληθούν πνευματικά. Μάλιστα πολλές από αυτές την ακολούθησαν στην αρετή της ασκήσεως και εγκατέλειψαν τον κοσμικό τρόπο ζωής και σκέψης. Αλλά και πολλοί άνθρωποι που υπέφεραν από ψυχικά και σωματικά νοσήματα, θεραπεύτηκαν από τη δύναμη της προσευχής της στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Όμως οι ιατροί της περιοχής πληροφορούμενοι ότι η αγία Θέκλα έχει αναδειχθεί σε επιφανή άμισθο ιατρό που θεραπεύει δωρεάν τους προστρέχοντες σ’ αυτή ασθενείς, αισθάνθηκαν τόσο μεγάλο φθόνο, ώστε άρχισαν να τη συκοφαντούν, ισχυριζόμενοι ότι είναι ιέρεια της θεάς Αρτέμιδος και με τη βοήθεια αυτής επιτελεί τα θαύματα και διατηρεί την παρθενία της. Γι’ αυτό και αποφάσισαν να της στείλουν ασελγείς νεαρούς για να τη μολύνουν σωματικά. Η αγία Θέκλα δεν έχασε όμως το θάρρος της και τους αντιμετώπισε με ψυχραιμία, επικαλούμενη τη βοήθεια του Θεού. Αφού προσευχήθηκε στον Κύριο ζητώντάς Του να διαφυλάξει την παρθενία της, ακούστηκε θεϊκή φωνή που της έλεγε ότι η πέτρα που βρίσκεται ενώπιόν της θα

σχισθεί γι’ αυτήν και εκεί μέσα θα κατοικήσει αιώνια. Μόλις ακούστηκαν αυτά τα θεόπνευστα λόγια, σχίσθηκε μία μεγάλη πέτρα και αφού πέρασε η αγία μέσα, η πέτρα ξανάκλεισε. Οι ασελγείς νεαροί που προσπάθησαν να τη μιάνουν, έμειναν άναυδοι από το υπερφυές αυτό γεγονός και το μόνο που πρόλαβαν, ήταν να αρπάξουν τον χιτώνα που φορούσε στους ώμους της. Έτσι η πρωτομάρτυς και ισαπόστολος του Χριστού αγία Θέκλα σε ηλικία 90 ετών έλαβε τον αμάραντο στέφανο της αγιότητος για να συνευφραίνεται μαζί με τους υπόλοιπους μάρτυρες της πίστεως δίπλα στον Νυμφίο Χριστό.

Στο σπήλαιο, όπου ασκήτευσε, βρίσκεται σύμφωνα με μαρτυρία του Πατριάρχου Αντιοχείας Μακαρίου Γ΄ και ο τάφος της, ενώ στην ανατολική πλευρά του σπηλαίου υπάρχει μία πηγή με αγίασμα. Στον ευλογημένο αυτό χώρο ιδρύθηκε τον 4ο μ.Χ. αιώνα το ορθόδοξο μοναστήρι της Αγίας Θέκλας (Mar Taqla), το οποίο ανήκει στο Πατριαρχείο Αντιοχείας και είναι ένα από τα παλαιότερα μοναστήρια της Συρίας. Δίπλα στο μοναστήρι και μεταξύ των τεράστιων βράχων υπάρχει ένα

φαράγγι, το οποίο είναι ο βράχος που σχίσθηκε για να κρύψει την αγία. Το ιστορικό αυτό μοναστήρι καταστράφηκε και λεηλατήθηκε ολοσχερώς από τους φανατικούς ισλαμιστές αντάρτες τον Δεκέμβριο του 2013,αλλά μετά την ανακαίνιση της μονής και την αποκατάσταση των ζημιών επαναλειτούργησε στις 12 Αυγούστου 2018. Επ’ ονόματι της Αγίας πρωτομάρτυρος και ισαποστόλου Θέκλης είναι αφιερωμένη και περιώνυμη ιερά μονή στο χωριό Μοσφιλωτή της επαρχίας Λάρνακος στην Κύπρο, η οποία ιδρύθηκε στις αρχές του 4ου μ.Χ. αιώνα από την αγία Ελένη σύμφωνα με την επιχώρια προφορική παράδοση που κατέγραψε το 1815 ο Άγγλος περιηγητής Γουίλλιαμ Τέρνερ. Όταν έφτασε η αγία Ελένη στην περιοχή αυτή της Κύπρου, ανέπεμψε δέηση στον Θεό, οπότε άρχισε να ρέει από τη γη αγίασμα, το οποίο υφίσταται μέχρι σήμερα και χρησιμοποιείται για τη θεραπεία δερματικών νοσημάτων. Πάνω από το σημείο που έρρεε το αγίασμα, ανήγειρε κατόπιν ναό αφιερωμένο στην αγία Θέκλα.

Το όνομα της αγίας φέρουν οικισμός του δήμου Κύμης – Αλιβερίου στην Εύβοια, ο οποίος κοσμείται με ομώνυμο βυζαντινό σταυρεπίστεγο ναό που χρονολογείται τον 13ο – 14ο αιώνα και διαθέτει αξιόλογες τοιχογραφίες, καθώς και χωριό της επαρχίας Παλικής στη δυτική Κεφαλονιά, όπου στον ομώνυμο ενοριακό ναό φυλάσσεται η εικόνα της Αγίας που έφερε από το Βυζάντιο η οικογένεια των Λοβέρδων που υπήρξαν και οι πρώτοι κάτοικοι του χωριού. Ενοριακός ναός επ’ ονόματι της Αγίας υπάρχει και στο Μηλοχώρι της επαρχίας Εορδαίας του νομού Κοζάνης, ο οποίος άρχισε να ανεγείρεται το 1957 και ολοκληρώθηκε το 1960, ενώ διαδεδομένη είναι η τιμή της Αγίας στις Κυκλάδες με ομώνυμους ναούς (παρεκκλήσια – εξωκκλήσια) στην Άνδρο, την Τήνο, τη Σέριφο και την Αμοργό. Αξιομνημόνευτος είναι ο ιερός ναός της Αγίας Θέκλης στον Πύργο της Τήνου που αποτελεί ιδιοκτησία της γνωστής καλλιτεχνικής οικογένειας των Φιλιππππότηδων. Στη θέση του πρώτου εξωκκλησίου ανεγέρθηκε με πρωτοβουλία και μέριμνα του αοιδίμου Τηνίου Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κυρού Αγαθονίκου Φιλιππότη (+1 Σεπτεμβρίου 2015) νέος ιερός ναός που εγκαινιάσθηκε το 1977, ενώ στον προαύλιο χώρο ανεγέρθηκαν δύο ακόμη παρεκκλήσια, καθώς και Εκκλησιαστικό Μουσείο. Το όλο συγκρότημα αποτελεί ένα κοινωφελές ίδρυμα με την επωνυμία «ΙΔΡΥΜΑ ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ ΑΓΙΑΣ ΘΕΚΛΗΣ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΝΟΥ», το οποίο συστάθηκε το 1994 με σχετικό Προεδρικό Διάταγμα (ΦΕΚ 749 τ. 2/5-10-94). Στο βορειοανατολικό Αιγαίο η αγία Θέκλα τιμάται με ομώνυμους ναούς στη Λέσβο και συγκεκριμένα στους Πύργους Θερμής και στο χωριό Καγιάνι (Ταξιάρχες), ενώ στη βόρεια Εύβοια και συγκεκριμένα στην περιοχή της Αγίας Άννας υπάρχουν δύο εξωκκλήσια αφιερωμένα στην ισαπόστολο και πρωτομάρτυρα του Χριστού, ευρισκόμενα στην παραλία της Αγίας Άννας και στη θέση Παλαιόβρυση.

Ιδιαίτερης ιστορικής και καλλιτεχνικής αξίας είναι οι ευρισκόμενοι στην Αττική δύο ναοί της Αγίας, οι οποίοι υπάγονται εκκλησιαστικά στην Ιερά Μητρόπολη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής. Ο ένας ναός βρίσκεται στον Σταυρό Αγίας Παρασκευής επί της Λεωφόρου Μεσογείων και είναι ιδιαίτερα λαοφιλής στους κατοίκους της περιοχής. Το αρχικό κτίσμα χρονολογείται στα τέλη του 12ου και τις αρχές του 13ου αιώνα, ενώ ο σημερινός ναός ρυθμού μονόκλιτης ξυλόστεγης βασιλικής κτίσθηκε στα τέλη του 16ου με αρχές του 17ου αιώνα. Υπήρξε μετόχιο της ιστορικής Ιεράς Μονής του Αγίου Ιωάννου του Κυνηγού που βρίσκεται στη δυτική πλευρά του Υμηττού, γεγονός που επιβεβαιώνεται από το σωζόμενο κιόνιο του μοναχού Νεοφύτου, διαδόχου του μοναχού Λουκά, ηγουμένου της Μονής, το οποίο φέρει εγχάρακτη επιγραφή και χρονολογία 1238. Ο άλλος ναός που είναι θολωτή βασιλική με δίρρικτη στέγη βρίσκεται στο Μαρκόπουλο Μεσογαίας, στο κέντρο της πόλεως και νοτιοδυτικά του Ιερού Ναού Αγίου Ιωάννου, δίπλα στο παρεκκλήσιο της Αγίας Παρασκευής. Κτίσθηκε μεταξύ των ετών 1730-1750 και

κοσμείται με τοιχογραφίες εξαίρετης βυζαντινής τέχνης, τις οποίες φιλοτέχνησε μαθητής των αξιόλογων Αργείων αγιογράφων Γεωργίου και Αντωνίου Μάρκου. Το έργο της περίτεχνης αγιογραφήσεως του ιστορικού αυτού ναού ολοκληρώθηκε το 1767. Ναός επ΄ονόματι της Αγίας υπήρχε και στο κέντρο των Αθηνών , στην περιοχή του Μοναστηρακίου, στη συμβολή των σημερινών οδών Ερμού και Αγίας Θέκλας, ο οποίος υπέστη σοβαρότατες ζημιές από τους Τούρκους και κατεδαφίσθηκε το 1848. Μεταξύ των κειμηλίων του ναού είναι και η διασωθείσα φορητή εικόνα της Αγίας Θέκλας (Αγαθοκλείας), η οποία έκτοτε φυλάσσεται στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Παντανάσσης που βρίσκεται στην πλατεία Μοναστηρακίου.

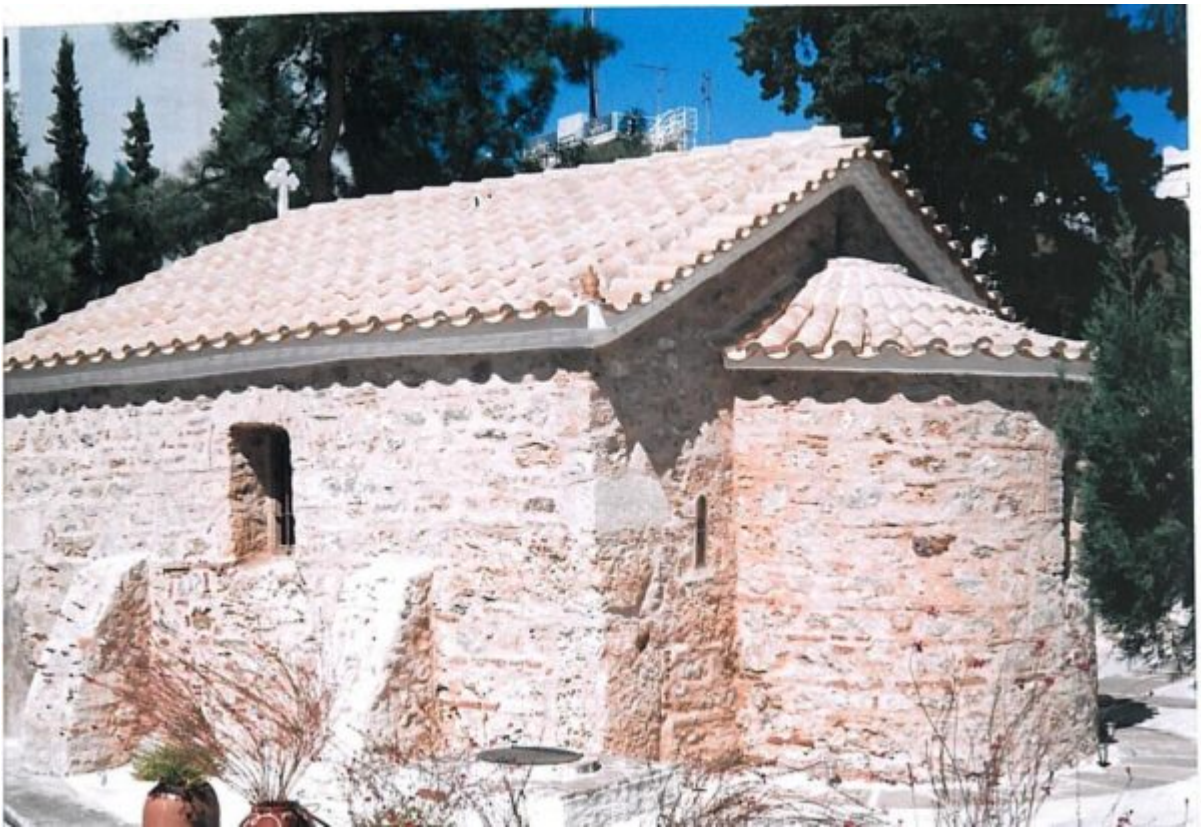

Η τιμώμενη από την Ορθόδοξη Εκκλησία μας στις 24 Σεπτεμβρίου πρωτομάρτυς

και ισαπόστολος του Χριστού αγία Θέκλα, η οποία υμνείται και γεραίρεται τόσο μέσα από την Ακολουθία και τον Παρακλητικό Κανόνα που εποιήθησαν από τον αείμνηστο Υμνογράφο της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, Γεράσιμο Μοναχό τον Μικραγιαννανίτη, όσο και μέσα από τους Χαιρετιστηρίους Οίκους που εποιήθησαν από τον Μέγα Υμνογράφο της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας, Δρ. Χαραλάμπη Μ. Μπούσια, προβάλλει στη σημερινή αλλοπρόσαλλη εποχή μας ως φωτεινό πρότυπο ακλόνητης πίστεως με αγωνιστικό και ιεραποστολικό φρόνημα. Παράλληλα αναδεικνύεται απαράμιλλο σύμβολο ψυχικής και σωματικής καθαρότητος, αφού επέλεξε στην επίγεια διαδρομή της ως μοναδικό και αχώριστο συνοδοιπόρο και συμπαραστάτη τον αρχηγό της πίστεώς μας, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό.

Αριστείδης Γ. Θεοδωρόπουλος
Εκπαιδευτικός